

у нашимъ школама подеднако предавали. Юштъ в Хердеръ казао: „хвале славянске ѓзике, да су за израженъ туђи идиомата у свакомъ обртаю, у свакомъ прелазу способни! Важностъ стародревности и у томе се састои што насъ Славяне учи да нашу садашњостъ и народњи животъ познати научимо. Алъ опетъ зато могу намъ велики и претерани обожатели и почитатели стародревности много шкодити. Задатакъ нашегъ изображеня ние само доволно уживанъ инострани производа; не, да ми кодъ насъ сбирку свию издаваеми изрядности оснуемо, него в поспѣшествованъ развияня нашої нарави сходни свойствености. Добро в ѓзике знати и говорити, алъ само да се шњима нема намере. Наравно в слѣдство, да се спрекомернимъ умложаванъмъ туђи идеа и ѓзика, подвижностъ наши собствени умалява. Ученъмъ само грчкогъ, римскогъ или каквогъ му драго другогъ туђегъ ѓзика, и мустра неће ю се добити славянски крарнослови, стихотворци, повѣстници и. т. д., алъ врло поносни такови имаће се и безъ ови ако се књижевна узаймностъ у сва племена уведе, и едно общте просвештенъ свию душевни сила издѣйствуе се. Навадна књижевностъ и навадна ученостъ, која се само помоћу другѣи народа подржава, и изъ унутарнъ своѣ силе ништа душевногъ непроизводи, мртвило в народности и знания. Ми морамо или сасвимъ престати бити Славяни, нашъ ѓзикъ заборавити, духъ намъ народњи